dosarul nr. 2-657/2024 /2-24041783-38-2-16042024/

H O T Ă R Â R E
În numele Legii
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 15 iulie 2024
Hotărârea integrală întocmită la 16 septembrie 2024

15 iulie 2024 mun. Orhei

Judecătoria Orhei, sediul central
Instanța în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul - Vitalie Pîslariuc
Grefier - Olga Golovatîi

a examinat în şedinţă de judecată publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reclamantul Galiţchi Alexei împotriva pârâților Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material, moral cauzat prin infracțiune și încasarea cheltuielilor de judecată.

A c o n s t a t a t

Argumentele participanților la proces,

La 14 iulie 2023, reclamantul Galiţchi Alexei a depus cerere de chemare în judecată împotriva pârâților Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material, moral cauzat prin infracțiune și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul indică că, la 13 iulie 2022, s-a adresat Procurorului General al RM cu o plângere penală, în care a solicitat de a dispune începerea urmăririi penale în privința judecătorului de Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și de la Curtea de Apel Chișinău, în temeiul art. 307 al. (2) și 339 al. (2) Cod penal al Republicii Moldova –

În temeiul prevederilor art. 19, 254, 265, 274 Cod de procedura penală al Republicii Moldova, consideră că Procurorul General al RM era obligată să cerceteze circumstanțele cazului dat complet, obiectiv, sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului și în urma probelor acumulate să dispună prin ordonanță motivată începerea urmăririi penale sau

refuzul de a dispune începerea urmăririi penale. Consideră normele de drept în vigoare produc efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova, și sunt obligatorii atât pentru Procurorul General al Republicii Moldova, precum și pentru toți procurorii din cadrul Procuraturii Republicii Moldova.

Relevă că, la 21 iulie 2022 a primit de Procuratură RM o scrisoare prin care s-a refuzat în pornirea urmării penale. Ca urmare la 28 iulie 2022 a contestat acțiunile abuzive și ilegale a procurorului, cu plângere adresată Procurorului General al RM , în ordinea art. 299/1, 299/2 CPP RM.

Susține reclamantul, că la 03 august a primit o scrisoare de Procuratură RM prin care s-a refuzat în pornirea urmării penale pe cazul dat. Ca urmare la 12 august 2022 a contestat la acțiunile abuzive și ilegale a procurorului, la Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana , în ordinea art. 313 CPP RM.

Menționează în continuare, că prin încheierea judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 21 decembrie 2022, plângerea sa 12 august 2022 a fost respinsă. Judecătoria Chișinău sediul Ciocana a declarat inadmisibilă plângerea sa, din motivul că toate acțiunile întreprinse de procurori au fost efectuate în strictă corespundere cu normele de procedură penală, iar argumentele sale privitor la faptul că procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274 Cod de procedură penală al Republicii Moldova sunt declarative și nefondate și vin în contradicție cu faptele constate pe parcursul examinării plângerii.

Consideră reclamantul că, Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, a încălcat flagrant și termenul de 10 zile de examinare a plângerii, stabilit în articolul 313 (4) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova. Iar în dispozitivul încheierii judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 21 decembrie 2022, a fost indicat că este irevocabilă.

Relatează reclamantul, că articolul 313 Cod de procedură penală al Republicii Moldova stipulează cu certitudine că încheierea judecătorului de instrucție privind refuzul în pornirea urmăririi penale, (în speța data avem refuzul pornirii urmăririi penale) poate fi atacată cu recurs la curtea de apel în termen de 15 zile de la data pronunțării. Articolul 13 din Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale îi garantează dreptul la un recurs și încă la un recurs efectiv.

Susține că odată ce art. 2 al Protocolului 7 la Convenție acordă dreptul persoanei vinovate la două grade de jurisdicție în materia penală, atunci și persoanei care se pretinde victimă îi este acordat dreptul la două grade de jurisdicție în materia penală, în caz contrar ar fi încălcat unul din principiile generale ale dreptului procedural penal - egalitatea părților în fața legii. Art. 313, 473 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nu interzice declararea unui recurs împotriva unei încheieri judecătorești privind revizuirea unui proces penal. Consideră că, în așa circumstanțe art. 313, 473 din Codul de

procedură penală este în contradicție cu art. 4, 7 și 8 din Constituția Republicii Moldova, nu are putere juridică și nu produce careva efecte juridice.

Mai relatează reclamantul, că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a constatat că „rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției". Curtea Europeană a Drepturilor Omului a formulat cerințe privitoare la desfășurarea unui proces echitabil, așa cum impune articolului 6 paragraful 1 din Convenție. Astfel Curtea a decis că textul implică obligația anchetei de a proceda la un examen atent al tuturor capetelor de cerere, formulate de reclamant, ale argumentelor și cererilor de probă ale părților, având ca scop de a aprecia pretențiile acestora pentru decizia pe care o va adopta (Van de Hurc Pays-Bas din 19.04.1994), că pentru imperativele echității impuse de articolul 6 paragraful 1 din Convenție se găsește obligația pentru autoritățile de urmărire penală de a formula un ansamblu al proceduri care să nu să se finiseze numai cu audierea contradictorie a părților.

Susține că, nerespectarea prevederilor art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, în sensul aprecierii date în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Brenan vs. Marea Britanie ; cererea nr. 39846/98), prin care a stipulat că dacă scopul principal al articolului 6 din Convenție în privința problemelor penale este asigurarea unui proces echitabil de către instanța judecătorească competentă de a determina orice acuzație penală, atunci din aceasta nu reiese că articolul 6 paragraful 1 din Convenție nu este aplicabil stadiei prejudiciară de examinare a cauzei. Astfel articolul 6 paragraful 1 din Convenție poate să se refere la cauză și până la momentul când aceasta este expediată în instanța de judecată, dacă și în măsura în care echitatea cercetării judecătorești poate fi încălcată din cauza nerespectării dispozițiilor articolului 6 din Convenție la stadia prejudiciară de examinare a cauzei, cade sub incidența prevederilor articolului 6 al Convenției.

Prin urmare consideră reclamantul, că scrisorile parvenite din partea procurorilor, în cauză au un caracter superficial, iar situația de fapt și de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 și 91 din Hotărârea din 02.112010 în cauza Mătăsaru și Savinschi contra Moldova, în care la fel se impunea obligația pozitivă a statului de a efectua o investigație oficială și multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuia să se limiteze pe concluzii pripite și nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigații, pentru a-și motiva refuzul în începerea urmăriri penale pe presupuneri și ipoteze preconcepute.

Indică că, atât organul de urmărire penală cât și procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările, formulate de către avocatul ales său Nicolae Daniliuc, prin ce au încălcat articolul 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane, aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție.

Invocă, că organul de urmărire penală, procurorii, instanțele de judecată din Republica Moldova au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274, 313, 437 - 551 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, nu s-a efectuat nici o cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva și ai proteja pe acești judecători, instanțele de judecată au închis ochii la aceste acțiuni criminale ale procurorilor.

În drept, reclamantul a invocat art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1, 4, 7, 8, 20 din Constituția Republicii Moldova, art. 19, 2006 Cod civil.

Prin acțiunea înaintat reclamantul a solicitat încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, în beneficiul său, suma de 3 000 000,00 lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 50 000,00 euro cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin infracțiune. De asemenea reclamantul a solicitat și și încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 20 000,00 lei, pentru asistența juridică.

Poziția părților în ședința de judecă,

În ședință, reclamantul Galițchi Alexei și reprezentantul reclamantului avocatul Daniliuc Nicolae, fiind citați legal, nu s-au prezentat, solicitând, în temeiul art. 206 alin. (1) Cod procedură civilă, examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședință, reprezentanții părților pârâte, Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, fiind citați legal despre locul, data și ora ședinței de judecată, nu s-au prezentat, nu au comunicat motivele neprezentării și nu au solicitat amânarea procesului.

Totodată din partea Judecătoriei Chișinău a fost solicitat examinarea cauzei în lipsă, în temeiul art. 206 alin. (1) Cod procedură civilă.

Aprecierile instanței,

Studiind motivele acțiunii înaintate, examinând probe administrate, verificând legalitatea şi temeinicia cerințelor reclamantului, prin prisma prevederile legale ce guvernează spețа, instanța de judecată ajunge la concluzia, că cererea de chemare în judecată depusă de reclamantul Galițchi Alexei împotriva pârâților Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material, moral cauzat prin infracțiune şi încasarea cheltuielilor de judecată, urmează a fi respinsă, reieșind din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

Conform art. 6 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

Conform dispozițiilor art. 118 Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. (…) Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile şi obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 130 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, astfel încît fiecare probă apreciindu-se de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficientă pentru soluționarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Conform prevederilor art. 240 Cod de procedură civilă, (1) La deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. (…) (3) Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

La caz instanța reține că, reclamantul Galițchi Alexei la 13 iunie 2022 a adresat Procurorului General al RM cu o plângere penală, în care a solicitat de a dispune începerea urmăririi penale în privința judecătorului de Judecătoria Chișinău, sediul Centru, și de la Curtea de Apel Chișinău, în temeiul art. 307 al. (2) și 339 al. (2) Cod penal al Republicii Moldova. (f.d. 16-21)

În urma examinării plângerii din 13.07.2022, Galițchi Alexei a fost informat că din conținutul sesizării şi materialelor anexate nu rezultă careva temeiuri rezonabile de a presupune că ar fi fost comisă vreo infracțiune. Astfel solicitarea privind pornirea urmăririi penale în privința magistraților nominalizați în plângere a fost respinsă. (f.d. 22)

La 28 iulie 2022 reclamantul Galițchi Alexei a înainta contestație Procurorului General al RM. (f.d. 23-25)

Prin răspunsul din 03.08.2022 Galițchi Alexei a fost informat că, Procuratura Generală a examinat adresarea sa din 28.07.2022, cu privire la dezacordul cu răspunsul nr. 18-231/16-810 din 21.07.20.2022, semnat de procurorul Vochin Alina la adresarea anterioară din 13.07.2021, prin care a fost invocat pretinsele ilegalități admise de judecători la pronunțarea încheierii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 17 ianuarie 2022 şi a deciziei Curții de Apel Chişinău din 19 mai 2022, fiind constatat că adresarea nu corespunde exigențelor legale stabilite la art. 262-263 din Codul de procedură penală. Ca urmare răspunsul din 21.07.2022, semnat de procurorul Alina Vochin, a fost apreciat ca legal. (f.d. 26)

Nefiind de acord cu răspunsul primit de la Procuratura Generală, la 12 august 2022, avocatul Nicolae Daniliuc a depus plângere în adresa judecătorului de instrucție al Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, solicitând obligarea Procurorului General de a se conforma prevederilor art. 19, 254, 274 Cod procedură penală și a cerceta cazul dat complet, obiectiv și sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului cu emiterea unei ordonanțe motivate. (f.d. 27-30)

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 21 decembrie 2022, dosar nr. 10-1763/22 s-a dispus a respinge plângerea depusă de către avocatul Nicolae Daniliuc în interesele petiționarului Galițchi Alexei în ordinea art. 313 Cod procedură penală. (f.d. 31-36)

În speță, prin acțiunea înaintată, reclamantul Galițchi Alexei invocă încălcarea dreptului său la examinarea plângerii penale în strictă corespundere cu prevederile articolelor 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 Cod procedură penală al Republicii Moldova, solicitând încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, în beneficiul său, suma de 3 000 000,00 lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 50 000,00 euro cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin infracțiune.

Conform art. 9 Codul civil, (1) Drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. (2) Drepturile şi obligaţiile civile apar: (...) f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane; (...); h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice şi juridice şi a unor evenimente de care legea leagă apariţia unor efecte juridice în materie civilă.

Conform art. 10 Codul civil, (1) Persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Conform art. 15 Codul civil, (1) Apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

Conform art. 16 Codul civil, (1) Apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin: (...); g) repararea prejudiciului patrimonial şi în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

Conform art. 19 Codul civil, (1) În condiţiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial şi nepatrimonial cauzat astfel. (2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum şi profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). (3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferinţele fizice şi psihice, precum şi diminuarea calităţii vieţii. În cazul vătămării sănătăţii, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacităţi a corpului uman (prejudiciu biologic). (4) Pierderea şansei se repară doar dacă ea constă în dispariţia actuală şi certă a unei eventualităţi favorabile. Mărimea acestui prejudiciu corespunde şansei pierdute şi nu poate fi egală cu avantajul care ar fi rezultat din şansă dacă ea se materializa. (5) Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situaţia în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.

Conform art. 1998 Codul civil, (1) Cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. (2) Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege. (3) O altă persoană decît autorul prejudiciului este obligată să repare prejudiciul numai în cazurile expres prevăzute de lege. (4) Prejudiciul nu se repară dacă a fost cauzat la rugămintea sau cu consimţămîntul persoanei vătămate, cu condiţia că persoana cunoştea sau trebuia să cunoască consecinţele rugăminţii sau ale consimţămîntului, şi dacă fapta autorului nu contravine bunelor moravuri.

Conform art. 2006 Cod civil, (1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcţie de răspundere va răspunde solidar în cazul intenţiei sau culpei grave. (2) Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin.(1). (3) Obligaţia de reparare a prejudiciului nu se naşte în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenţie ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale. (4) În cazul în care o autoritate publică are o obligaţie impusă de un act adoptat în scopul protecţiei contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, ea răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntîmpinat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului cînd autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligenţă rezonabilă în executarea obligaţiei. (5) Autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau omisiunea de a-l adopta.

Conform art. 2007 Cod civil, (1) Prejudiciul cauzat persoanei prin acţiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăţia persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea; b) aplicare ilegală, în calitate de sancţiune contravenţională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunităţii; c) acţiuni sau inacţiuni care au dus, după caz, la: – constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăţilor fundamentale ale unei persoane şi dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia; – pronunţarea unei hotărâri de către o instanţă judecătorească naţională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Din conținutul normelor de drept reținute supra, instanța conchide că, pentru apariția răspunderii delictuale este necesar un fapt juridic. Acest rol îl îndeplinește temeiul răspunderii delictuale.

Temeiul răspunderii delictuale este componența delictului civil. Componența delictului civil constituie o totalitate de elemente esențiale formulate de legiuitor ca necesare şi suficiente pentru angajarea răspunderii delictuale. Componența delictului civil include următoarele elemente (condiții): prejudiciul, fapta ilicită, raportul cauzal dintre faptă şi prejudiciu, şi vinovăția.

Prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial ale faptei ilicite.

Fapta ilicită este fapta prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, se lezează drepturile subiective sau interesele persoanei.

Pentru a fi angajată răspunderea delictuală a unei persoane, este necesar ca între fapta ilicită şi prejudiciu să existe un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu. Vinovatul răspunde pentru faptele sale cu vinovăție, adică va repara prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Existența vinovăției celui ce a cauzat prejudiciul, constând în intenţia, neglijenţa sau imprudenţa cu care a acţionat.

Totodată, instanța reține, că în conformitate cu art. 19 Codul de procedură penală, orice persoană are dreptul la examinarea şi soluţionarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă independentă, imparţială, legal constituită, care va acţiona în conformitate cu prezentul cod. Persoana care efectuează urmărirea penală şi judecătorul nu pot participa la examinarea cauzei în cazul în care ei, direct sau indirect, sînt interesaţi în proces. Organul de urmărire penală are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia bănuitului, învinuitului, inculpatului, cît şi cele care îl dezvinovăţesc, precum şi circumstanţele care îi atenuează sau agravează răspunderea

Conform art. 254 alin. (1) Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei pentru stabilirea adevărului. Activitatea organului de urmărire penală prevăzută în alin.(1) se efectuează şi în cazul în care bănuitul sau învinuitul îşi recunoaşte vinovăţia.

Din conținutul art. 265 Codul de procedură penală, reiese că, organul de urmărire penală este obligat să primească plîngerile sau denunţurile referitoare la infracţiunile săvîrşite, pregătite sau în curs de pregătire chiar şi în cazul în care cauza nu este de

competenţa lui. Persoanei care a depus plîngerea sau denunţul i se eliberează imediat un certificat despre acest fapt, indicîndu-se persoana care a primit plîngerea sau denunţul şi timpul cînd acestea au fost înregistrate. Refuzul organului de urmărire penală de a primi plîngerea sau denunţul poate fi atacat imediat judecătorului de instrucţie, dar nu mai tîrziu de 5 zile de la momentul refuzului. a începe urmărirea penală.

Conform art. 274 Codul de procedură penală, (1) Organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art. 262 şi 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanţă, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă cel puţin o bănuială rezonabilă că a fost săvîrşită o infracţiune şi nu există vreuna din circumstanţele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv. (2) În cazul în care organul de urmărire penală sau procurorul se autosesizează în privinţa începerii urmăririi penale, el întocmeşte un proces-verbal în care consemnează cele constatate privitor la infracţiunea depistată, apoi, prin ordonanţă, dispune începerea urmăririi penale. (3) Ordonanţa de începere a urmăririi penale, emise de organul de urmărire penală, în termen de 24 de ore de la data începerii urmăririi penale, se aduce la cunoştinţă în scris procurorului care efectuează conducerea activităţii de urmărire penală, prezentîndu-i-se totodată şi dosarul respectiv. La momentul cînd a luat cunoştinţă de ordonanţa de începere a urmăririi penale, procurorul fixează termenul de urmărire în cauza respectivă. (3^1) În cazul în care din cuprinsul actului de sesizare sau de constatare rezultă bănuirea de săvîrşire a unei infracţiuni prevăzute la art.166^1 din Codul penal, procurorul urmează să decidă asupra acesteia corespunzător alin.(1) din prezentul articol, într-un termen ce nu va depăşi 15 zile. (4) Dacă din cuprinsul actului de sesizare rezultă vreunul din cazurile care împiedică pornirea urmăririi penale, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele întocmite cu propunerea de a nu porni urmărirea penală. Dacă procurorul consideră că nu sînt circumstanţe care împiedică urmărirea penală, el restituie actele, cu ordonanţa sa, organului menţionat pentru începerea urmăririi penale. (5) În cazul în care procurorul refuză pornirea urmăririi penale, el confirmă faptul prin ordonanţă motivată şi anunţă despre aceasta, într-un termen cît mai scurt posibil, dar nu mai mare de 15 zile, persoana care a înaintat sesizarea. În cazul în care consideră că lipsesc temeiurile pentru a începe urmărirea penală, procurorul, prin ordonanţă, abrogă ordonanţa de începere a urmăririi penale şi dispune refuzul în pornirea urmăririi penale şi clasarea procesului penal. (6) Ordonanţa de a refuza începerea urmăririi penale poate fi atacată, prin plîngere, în instanţa judecătorească, în condiţiile art. 313. (7) Dacă ulterior se constată că nu a existat sau că a dispărut circumstanţa pe care se baza propunerea de a refuza începerea urmăririi penale, procurorul anulează ordonanţa pe care a emis-o şi dispune începerea urmăririi penale.

Conform art. 313 Codul de procedură penală, (1) Plîngerile împotriva acţiunilor şi actelor ilegale ale organului de urmărire penală şi ale organelor care exercită activitate specială de investigaţii pot fi înaintate judecătorului de instrucţie de către bănuit, învinuit, apărător, partea vătămată, de alţi participanţi la proces sau de către alte persoane drepturile şi interesele legitime ale cărora au fost încălcate de aceste organe, în cazul în care persoana nu este de acord cu rezultatul examinării plîngerii sale de către procuror sau nu a primit răspuns la plîngerea sa de la procuror în termenul prevăzut de lege. (2) Persoanele indicate în alin.(1) sînt în drept de a ataca judecătorului de instrucţie: 1) refuzul organului de urmărire penală: a) de a primi plîngerea sau denunţul privind pregătirea sau săvîrşirea infracţiunii; b) de a satisface demersurile în cazurile prevăzute de lege; c) de a începe urmărirea penală; d) de a elibera persoana reţinută pentru încălcarea prevederilor art.165 şi 166 din prezentul Cod; e) de a elibera persoana deţinută cu încălcarea perioadei de reţinere sau a perioadei pentru care a fost autorizat arestul; 2) ordonanţele privind încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală; 3) alte acţiuni care afectează drepturile şi libertăţile constituţionale ale persoanei. (3) Plângerea poate fi înaintată judecătorului de instrucţie la locul aflării organului care a admis încălcarea, în termen de 10 zile de la data la care a luat cunoştinţă de rezultatul examinării plângerii sau de la data expirării termenului prevăzut de lege la care urma să primească răspuns la plângere. (4) Plîngerea se examinează de către judecătorul de instrucţie în termen de 10 zile, cu participarea procurorului şi cu citarea persoanei care a depus plîngerea, precum şi a persoanelor ale căror drepturi şi libertăţi pot fi afectate prin admiterea plîngerii. Neprezentarea persoanei care a depus plîngerea şi/sau a persoanelor ale căror drepturi şi libertăţi pot fi afectate prin admiterea plîngerii nu împiedică examinarea acesteia. Procurorul este obligat să prezinte în instanţă materialele corespunzătoare. În cadrul examinării plîngerii, procurorul şi persoana care a depus plîngerea, precum şi persoanele ale căror drepturi şi libertăţi pot fi afectate prin admiterea plîngerii dau explicaţii. (5) Judecătorul de instrucţie, considerînd plîngerea întemeiată, adoptă o încheiere prin care obligă procurorul să lichideze încălcările depistate ale drepturilor şi libertăţilor omului sau ale persoanei juridice şi, după caz, declară nulitatea actului sau acţiunii procesuale atacate. Constatînd că actele sau acţiunile atacate au fost efectuate în conformitate cu legea şi că drepturile sau libertăţile omului sau ale persoanei juridice nu au fost încălcate, judecătorul de instrucţie pronunţă o încheiere despre respingerea plîngerii înaintate. Copia de pe încheiere se expediază persoanei care a depus plîngerea şi procurorului. (6) Încheierea judecătorului de instrucţie este irevocabilă, cu excepţia încheierilor privind refuzul în pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală,

încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale şi reluarea urmăririi penale, care pot fi atacate cu recurs la curtea de apel în termen de 15 zile de la data pronunţării.

La caz, potrivit probelor cercetate se atestă că, reclamantul Galiţci Alexei a făcut uz de drepturile sale consacrate la art. 19, 254, 265, 313 Cod procedură penală, a depus plângeri în adresa organelor competente, a obținut răspunsuri la plângerile depuse, iar în cazul când nu a fost de acord cu hotărârile adoptate în privința plângerilor depuse, Galiţci Alexei a făcut uz de dreptul de a ataca și a contesta hotărârile emise la soluționarea plângerilor înaintate.

În conformitate cu art.118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale.

În speță, instanța ajunge la concluzia, că reclamantul solicită încasarea prejudiciului material și moral cauzat prin încălcarea dreptului la examinarea plângerii penale, nu a prezentat în judecată o hotărâre a judecătorului de instrucție prin care să fie constatată încălcarea drepturilor consacrate la art. art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 Cod procedură penală. Or, controlul legalității acțiunilor, inacțiunilor și actelor se efectuează în conformitate cu Capitolul VII, iar controlul judiciar al procedurii prejudiciare se efectuează în conformitate cu Capitolul VIII, Partea Specială, din Codul de procedură penală.

La caz, reclamantul nu a demonstrat existența fapte ilicite din care să rezulte prejudiciul invocat. Or, legalitatea acțiunilor procuraturii au fost supuse controlului judiciar. Iar, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 21 decembrie 2022, s-a constatat legalitatea actelor procurorului.

Ca urmare reclamantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale, în special, în condițiile în care nu a fost demonstrată existența faptei ilicite invocată, care să rezulte din încălcarea drepturilor de la art. art. 19, 254, 265, 274, 313, 437-451 din Codul de procedură penală.

În concluzie, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de reclamantul Galiţchi Alexei împotriva pârâților Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material, moral cauzat prin infracțiune și încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 236 – 241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,

H o t ă r ă ş t e

Se respinge cererea de chemare în judecată depusă de reclamantul Galiţchi Alexei împotriva pârâților Președintele Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova,

Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material, moral cauzat prin infracțiune și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Bălți, în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Orhei sediul central.

Preşedintele şedinţei, judecătorul /semnătura/ Vitalie Pîslariuc
Copia corespunde originalului Vitalie Pîslariuc